

Lilac

林知落 หลินจือลั่ว ซียุน

หมิงเหมิงดา แปล

Nuine วาด

ศัตรูเก่า
① เกิดใหม่
พร้อมกัน
ในวันวิวาห์

和宿敌结婚当天一起重生了

ศัตรูเก่า
เกิดใหม่
พร้อมกัน
ในวันวิวาห์

和宿敌结婚当天一起重生了

1

林知落 หลินจื่อลั่ว
เขียน

หนังสือพิมพ์
แปล

Lilac

การอ่านดีจากร้านหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยมีอดีตที่ทำให้รู้สึกเสียใจมาจนถึงทุกวันนี้หรือไม่ เคยเสียเวลาช่วงเวลาที่ผ่านไปอย่างไร้ความหมายหรือเปล่า เราเชื่อว่าทุกคนต่างมีเรื่องราวเหล่านี้เก็บงำอยู่ในส่วนลึกของจิตใจไว้ไม่มากนักน้อย เช่นเดียวกับหลินเฉียนและเจิ้งผิงซิง

แต่เมื่อโลกเล่นตลก ในช่วงเวลาที่พวกเขากำลังจะมีความสุขที่สุดในชีวิต กลับถูกเหวี่ยงกลับมายังจุดเริ่มต้นของเรื่องราวอีกครั้ง

เมื่อทุกการย้อนเวลาส่งผลกระทบถึงอนาคตมากมายราวผีเสื้อกระพือปีก พวกเขาจะเลือกรับมือกับความบาดหมางยาวนานมากกว่าลืบป้ออย่างไร จะกอบกู้ทุกชีวิตและความสัมพันธ์รอบกายที่พังทลายไปได้หรือไม่ และจะเปลี่ยน ‘บาดแผลในอดีต’ เป็น ‘ความทรงจำที่สวยงาม’ ได้อย่างไร โปรดเปิดหน้าถัดไป และกำหนดชะตาครั้งใหม่ไปพร้อมกัน

ด้วยรัก

Lilac

เวลาเที่ยงคืน หลินเขียนนอนคว่ำอยู่บนผ้าห่ม แท้ศอกกับหมอนพองส่งข้อความถึงเจิ้งผิงซิง

หลินเขียน [สุขสันต์วันเกิดนะ :)]

อีกฝ่ายตอบกลับแทบจะทันที

เจิ้งผิงซิง [อย่าเอาแต่พูด ต้องทำอะไรให้ฉันมีความสุขด้วยสิ!]

หลินเขียนดำ [ฉันให้ฉันเอนายใหม่ล่ะ!]

เจิ้งผิงซิงตอบกลับด้วยความคาดหวัง [อย่ามัวลีลา จัดมาให้ไว!]

หลินเขียน [...]

หลินเขียนชักเคียด [ก็จีบฉันติดแล้วนี่ไง ยังมีความสุขไม่พออีกหรือ]

เจิ้งผิงซิง [ไม่พอ]

หลินเขียนอดไม่ได้ที่จะทบทวนตัวเอง ทำไมเขาถึงหน้ามืดตามัวไปคบกับหมอนี่ได้นะ เป็นคู่กัดกันมันก็ดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง

เขาใช้วิธีชี้แจงปลายคางก่อนตอบกลับ [ฉันว่ามสิ อยากได้ของขวัญอะไร]

คิดไปคิดมาก็พิมพ์เสริม [แต่ขอเตือนไว้ก่อนว่าฉันมีเงินในบัญชี*****

หยวน จะขออะไรก็คิดดี ๆ ด้วย]

คราวนี้อีกฝ่ายตอบกลับช้ามาก หน้าต่างแชตแสดงสถานะว่าเจ้าตัวกำลังพิมพ์ ๆ ลบ ๆ อยู่ตลอดเวลา หลินเขียนเห็นดังนั้นก็ชักใจคอไม่ดี

พิมพ์นานขนาดนี้เจิ้งผิงซิงอยากได้ของขวัญชิ้นไหนแน่ คงไม่ได้วางแผนจะผลาญเงินเขาจนเกลี้ยงบัญชีหรอกนะ

หลินเฉียนซึ่งใจว่าจะกดยกเลิกข้อความดีไหม

ถึงยังงั้นเขาก็หลอกเจิ้งผิงซิงออกจะบ่อย

ขณะที่หลินเฉียนกำลังจินตนาการถึงยอดเงินในบัญชีที่หายวับไปด้วยความ
ชอกช้ำใจ ในที่สุดเจิ้งผิงซิงก็ส่งข้อความมา

เจิ้งผิงซิง [ไม่เอาเงิน]

ในใจหลินเฉียน [...]

แค่สามคำแต่เสียเวลาพิมพ์ ๆ ลบ ๆ ตั้งครึ่งชั่วโมงเนี่ยนะ

เขากลอกตา ข้อความของอีกฝ่ายก็เด่นขึ้นมา

เจิ้งผิงซิง [แต่งงานกับฉันนะหลินเฉียน]

หลินเฉียนชะงักกึก ข้อคอกโกลจนคางเขากระแทกลงไปอย่างแรง โชคดี
ที่ได้หมอนรองเอาไว้จึงไม่เกิดเหตุน่าสลดใจ

หลินเฉียนลูบคางบ่อย ๆ ขณะที่ยังตกใจไม่หาย [นายรู้ตัวไหมว่ากำลัง
พูดอะไรอยู่]

เจิ้งผิงซิง [ฉันพิมพ์มันออกมาทีละคำ นายคิดว่าไงล่ะ]

หลินเฉียนระเบิดเสียงหัวเราะในใจ [ถ้ารู้ว่าจะลงเอยแบบนี้ คงไม่เริ่ม
ตั้งแต่แรกสินะ]

เจิ้งผิงซิง [เชิญนายหัวเราะเยาะตามสบาย ยิ่งงั้นก็จะยอมแพ้นาย
อยู่วันยังค่ำ]

เจิ้งผิงซิง [ให้ตายสิ!]

เจิ้งผิงซิง [ก็ฉันชอบนาย ฉันคลั่งรักไม่ได้หรือไง]

หลินเฉียนแทบจะจินตนาการถึงท่าทางหัวเสียของเจิ้งผิงซิงออกเมื่อเห็น
เจ้าตัวส่งข้อความมารวด ๆ อย่างหมดท่า เขาหัวเราะจนตัวงอแล้วรีบตอบกลับ
[ได้สิ ๆ]

รู้สึกว่ามันตอบแบบส่ง ๆ ไปหน่อย เหมือนกับมีมบนอินเทอร์เน็ตอันนั้นเลย
หน้าบอकिनดี แต่ใจดำว่าเจ้าจิ้ง' คิดได้ดังนั้นจึงรีบพิมพ์อีก [ใจเย็น ๆ นายไม่ได้
แพ้ฉันสักหน่อย]

หลินเฉียน [สุดท้ายฉันก็ชอบนายเหมือนกันนี่งั้น]

แม้เจิ้งผิงซิงจะไม่ได้ตอบกลับในทันที ทว่าด้วยประสบการณ์การสู้รบตบมือ

กันมากกว่าสิบปีของทั้งคู่ ทำให้หลินเฉียนสามารถเลียนแบบรอยยิ้มง๋อ ๆ ของอีกฝ่ายได้อย่างซ้ำของ

เป็นอย่างที่คิด เมื่อเขาตอบกลับมาอีกครั้ง เจิ้งผิงซิงก็ดูสงบลงมากทีเดียว
เจิ้งผิงซิง [หลินเฉียน ฉันสูญเสียเวลาที่ควรได้ใช้ร่วมกับนายไปตั้งหลายปี ฉันทนเห็นตัวเองเงาแบบนั้นไม่ได้อีกแล้ว]

เจิ้งผิงซิง [ตอบฉันสิ แต่งานกับฉันนะ]

หลินเฉียนคลี่ยิ้มเล็กน้อย [นายยอมรับแล้วสินะว่าเมื่อก่อนตัวเองเงา]

หลินเฉียน [แต่ไม่เป็นไร ถึงเงาฉันก็ตอบตกลง]

หลินเฉียน [เตรียมพาสปอร์ตแล้วเจอกันที่สนามบิน]

เนื่องจากในประเทศยังไม่มีกฎหมายสมรสเท่าเทียม หากผู้ชายสองคนต้องการแต่งงานกันจึงทำได้แค่ไปจดทะเบียนสมรสที่ต่างประเทศ

หน้าต่างแชตแสดงสถานะว่าอีกฝ่ายกำลังพิมพ์ ๆ ลบ ๆ ข้อความอย่างลนลานอีกครั้ง ทว่าหลังจากผ่านไปพักใหญ่คำตอบที่ส่งมาก็ยังแปรผกผันกับเวลาที่ใช้พิมพ์อยู่ดี

เจิ้งผิงซิง [ไม่เจอไม่กลับ]

หลินเฉียนมองสี่คำที่คั่นตานี้ก่อนหลุดข้าเบา ๆ ในลำคอ ก่อนจะหัวเราะพริตออกมอย่างกลั่นไม่อยู่

ตลอดสิบกว่าปีที่พวกเขารู้จักกันมา เจิ้งผิงซิงเคยพูดคำว่า 'ไม่เจอไม่กลับ' สี่คำนี้กับเขานับครั้งไม่ถ้วน

แต่ที่ผ่านมาเป็นการหาเรื่องชวนตีทุกครั้งไป

ใครจะคิดว่าในครั้งนี้ 'ไม่เจอไม่กลับ' ของคนที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตในตอนนั้นจะกลายมาเป็นการชวนกันไปแต่งงาน

ระหว่างทางไปสนามบิน ในใจหลินเฉียนเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกมากมาย

เขากดเปิดหน้าต่างแชตในโทรศัพท์ ข้อความของเจิ้งผิงซิงยังค้างอยู่ที่ 'ไม่เจอไม่กลับ'

เจิ้งผิงซิงย้ายมาโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง¹ ที่หลินเฉียนเรียนอยู่ ตอนมัธยม

¹โรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ในประเทศจีนจะใช้ชื่อเมืองตามด้วยตัวเลข

ปลายปีสอง นับแต่นั้นทั้งคู่ก็ได้เปิดฉากการต่อสู้อันแสนดุเดือดและปะทะกันเรื่อยมาเป็นเวลาสิบกว่าปี

ความสัมพันธ์อันเลวร้ายของทั้งสองทำให้แม้แต่ญาติสนิทมิตรสหายที่อยู่รอบข้างต่างกลายมาเป็นกลุ่มคู่อริที่คนทั้งเมืองรู้จักกันดี แคมยังจิกกัดกันไม่เว้นแต่ละวัน

กระทั่งไม่กี่ปีก่อนมีข่าวหลุดออกมาว่าแท้จริงแล้วพ่อของเจิ้งผิงซิงคือเจิ้งปู้ผู้เป็นมหาเศรษฐีของเมือง พอได้เห็นเจิ้งปู้ผู้ขยันปรากฏด้วยบนหน้าสื่อสวี่เหยาเพื่อนรักของหลินเฉียนถึงยอมเชื่อว่าหลินเฉียนไม่ใช่คู่อริที่ฆ่าพ่อของเจิ้งผิงซิงจริง ๆ

แม้แต่ในงานเลี้ยงฉลองครบรอบห้าสิบปีของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองเมื่อปีที่แล้ว หนึ่งในความทรงจำที่บรรดาศิษย์เก่าพูดถึงมากที่สุดก็ยังเป็นตำนานคู่กัดของหลินเฉียนกับเจิ้งผิงซิง

ถือเป็นตัวอย่างของคำกล่าวชวนสะท่อนใจที่ว่า ‘อนาคตพังลงเพราะอารมณ์เมื่อครั้งเยาว์วัย’

หลินเฉียนยืนมองเจิ้งผิงซิงเดินฝ่าฝูงชนเข้ามาในอาคารผู้โดยสาร

เพราะเป็นไฟล์ตึกและออกมาอย่างเร่งรีบ เจิ้งผิงซิงจึงสวมชุดสบาย ๆ ไม่มีแม้กระทั่งกระเป๋าเดินทาง สะพายเพียงเป้ใบเดียวพร้อมถือพาสปอร์ตไว้ในมือ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมืออวดโดดเด่นกว่าใคร ๆ

“มาแล้วเธอ” เจิ้งผิงซิงหยุดฝีเท้าตรงหน้าหลินเฉียน อาจเพราะความตื่นเต้น ใบหน้านั้นจึงดูซีดเซียวเล็กน้อย ทว่าแววตากลับแน่วแน่อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน “นายแน่ใจใช่ไหมว่าจะไม่เสียใจทีหลัง”

ก่อนจะรีบพูดเองเออเองโดยไม่รอให้หลินเฉียนตอบ “ช่างมัน เสียใจไปก็เท่านั้น”

เอ่ยจบก็คว้าข้อมือหลินเฉียนแล้วลากไปยังจุดตรวจความปลอดภัย

หลินเฉียน “...”

หลินเฉียนปล่อยให้อีกฝ่ายลากไปโดยไม่ขัดใจ เพียงแค่เอ่ยอย่างเอือมระอานิด ๆ “อย่างน้อยนายก็ต้องให้ออกาสฉันพูดอะไรบ้างสิ”

เจิ้งผิงซิงซงักไปครู่หนึ่งแล้วก้าวต่อไปอย่างมั่นคง “ก็นายตกลงแล้ว”

หลินเฉียน “...”

แล้วเขาจะทำอะไรได้นอกจากกุมมืออีกฝ่าย และตอบออกไปแต่โดยดี
น้ำเสียงยามเอ่ยเจือแววขบขัน “โอเคๆ ฉันตกลงแล้ว นายอย่ากลัวไปเลย”

ตอนนี้เองผีเท้าของเจิ้งผิงซิงถึงข้างล่าง

หลินเฉียนเพิ่งรู้สึกได้ว่ามือของคนที่ถูกมือเขาอยู่สั้นเล็กน้อย

ในอดีตพวกเขาสู้กันอย่างดุเดือดจนถึงขั้นแค่เจอหน้าก็อยากต่อย แต่
เจิ้งผิงซิงไม่เคยแสดงความกลัวต่อหน้าเขาเลย ทว่าตอนนี้ทั้งหงอทั้งตัวสั่น
ไม่เหลือคราบคนมาดเข้มในอดีตแม้แต่น้อย

หลินเฉียนอดด่าตัวเองในใจไม่ได้ กัดกับเจิ้งผิงซิงมาหลายปีเสียเปล่า
ทำไมเขาถึงไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายเป็นพวกแข็งนอกอ่อนใน น่าเกลียดชะมัด!

กระทั่งขึ้นมานั่งบนเครื่องบิน เมื่อเจิ้งผิงซิงมั่นใจแล้วว่าหลินเฉียนไม่มีท่าที่
เปลี่ยนใจจึงวางใจในที่สุด ทว่ายังไม่คลายแรงที่จับข้อมือหลินเฉียนลง

“นี่ไม่ถึงเลยว่ะเรากำลังจะแต่งงานกัน” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แม้แต่
ตัวเองยังไม่อยากจะเชื่อ

หลินเฉียนรู้สึกใจหายเช่นกัน “นี่ไม่ถึง” นายเลือกคำได้เหมาะสมชะมัด”

ถ้าเกิดหลายปีก่อนหน้านั้นมีคนบอกว่าวันหนึ่งเขาจะตกลงแต่งงานกับ
เจิ้งผิงซิง หลินเฉียนกับบรรดาพวกพ้องคงไม่แปลกใจสักนิดถ้าใครคนนั้นจะ
ชะตาขาด

คงกล่าวได้เพียงว่าโลกเรานั้นช่างยากจะคาดเดา

เครื่องบินทะยานขึ้นท่ามกลางเสียงดังกระหึ่มของเครื่องยนต์ หลินเฉียน
มองแสงสีของเมืองที่ไม่เคยหลับไหลผ่านบานหน้าต่าง กล่าวลาอย่างเป็นทางการ
กับความไร้เดียงสาและไร้สาระในวัยเยาว์

อาจเพราะความคิดตรงกัน เสียงที่เจือความใจหายของเจิ้งผิงซิงถึงดังขึ้น
ข้างหู “ถ้าย้อนเวลาได้คงดี...”

หลินเฉียนแทรกขึ้นทันทีโดยไม่รอให้เขาพูดจบ “ถ้าย้อนเวลาได้จริง ๆ
สิ่งแรกที่นายต้องทำคือยอมรับต่อหน้าทุกคนในพิธีปฏิญาณตนตอน ม.ปลาย
ปีสามว่าฉันหล่อที่สุดในโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง!”

เจิ้งผิงซิงที่กำลังซาบซึ้ง “...”

จะแต่งงานกันแล้วแท้ ๆ คนรักของเขาคงไม่คิดจะเล่นบทอาฆาตแทน
บทรักหรือใช้ไหม

เจิ้งผิงซิงพยักหน้าหงอย ๆ “...ได้”

ครั้นแล้วก็พยายามหยอดคำหวานให้จบ “หลังจากยอมรับแล้วเราจะคบกัน
ตั้งแต่ตอนนั้น ไม่มัวเสียเวลาไปเปล่า ๆ ตั้งหลายปี...”

หลินเจี้ยนพลั้งปากดับฝันเขาอีกครั้ง “นายตั้งสติหน่อย นั่นมัน ม.ปลาย
ปีสามนะ...”

เจิ้งผิงซิง “...”

เจิ้งผิงซิงไม่สะทกสะท้าน “เรื่องนั้นมันไม่สำคัญเท่านายหรือ”

คราวนี้หลินเจี้ยนกลับยั้งไม่ได้จริง ๆ เขาแนบกายจนปลายผมคลอเคลีย
ต้นคออีกฝ่าย “โอเค ๆ ถ้าย้อนเวลาได้จริง ๆ ฉันเองก็จะรักนายให้เร็วกว่านี้
เหมือนกัน”

“อืม” เจิ้งผิงซิงกระชับกอดเขาแน่นขึ้น “นอนเถอะ พอตื่นขึ้นมาเราก็จะ
ได้แต่งงานกันแล้ว”

ท้องฟ้ามีดสนธิ เสียงเครื่องยนต์นอกหน้าต่างดังคลอเบา ๆ บางคราวก็มี
ดวงดาวเคลื่อนผ่านสายตา ก่อนจะหายวับไปราวกับฝนดาวตก

ทว่าหลินเจี้ยนกลับรู้สึกอุ่นใจอย่างประหลาด ชุกตัวอยู่ในอ้อมแขนของ
เจิ้งผิงซิงแล้วดั่งเข้าสู่ห้วงนิรรา

หลินเจี้ยนกำลังฝัน

ในความฝันกาลเวลาหมุนกลับ เขาได้ย้อนกลับไปตอน ม.ปลายปีสาม
อันแสนวุ่นวายจริง ๆ

โรงเรียนมัธยมที่สิบสองจะมีพิธีปฐกฐินตนร่วมกันในวันเปิดภาคเรียน
ของชั้นมัธยมปลายปีที่สาม ในฐานะเด็กเทพที่มีผลการเรียนอันดับหนึ่งทุกปี
หลินเจี้ยนจึงได้เป็นตัวแทนนักเรียนในพิธีปฐกฐินตนไปโดยปริยาย เขาต้องขึ้นไป
บนเวทีเพื่อพูดให้กำลังใจและนำกล่าวคำปฐกฐินกับเพื่อนนักเรียน

ทว่าในปีนั้น เนื่องจากความบาดหมางระหว่างเขากับเจิ้งผิงซิง พิธีปฐกฐินตน

จึงล้มไม่เป็นท่า

วันนั้นไม่รู้ทำไมเจิ้งผิงซิงที่เพิ่งกลับจากปิดเทอมฤดูร้อนถึงอารมณ์ร้ายกว่าทุกครั้ง ยกโขยงนักเรียนห้องบิวยมาเปิดฉากหาเรื่องเขาอย่างโจ่งแจ้ง หลินเฉียนกล่าวบนเวทีหนึ่งประโยค อีกฝ่ายก็สวนขึ้นมาจากด้านล่างเวทีหนึ่งประโยค แถมยังพาคนพวกนั้นโห่ร้องอย่างไรรำรยาทจนทั้งงานตกอยู่ในความโกลาหล

ระหว่างกล่าวปฏิญาณตนช่วงสุดท้าย เจิ้งผิงซิงก็พาคนกลุ่มใหญ่เดินออกไปอย่างไม่แยแส

พิธีปฏิญาณตนครั้งนั้นกลายมาเป็นฝันร้ายตลอดช่วงมัธยมปลายปีที่สามของหลินเฉียน

ทว่าทั้งหมดนี้ยังเทียบไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นหลังพิธีปฏิญาณตน

และนี่ก็เป็นเหตุผลว่าทำไมหลินเฉียนจึงบาดเจ็บหนักกับเจิ้งผิงซิงตั้งสิบกว่าปี และไม่อาจยกโทษให้อีกฝ่ายได้

กระทั่งเมื่อสองปีก่อนเมื่อพ่อของหลินเฉียนหย่ากับแม่เลี้ยง หลินเฉียนจึงได้รู้ความจริงในตอนนั้นโดยบังเอิญ

และในที่สุดเขาก็กับเจิ้งผิงซิงก็ได้รับความเข้าใจกัน ขณะทอดถอนใจก็อดนึกถึงเรื่องตลกร้ายที่เปลี่ยนชีวิตผู้คนมากมายในตอนนั้นไม่ได้

“อาเฉียน ตื่นเร็วเข้า”

“อาเฉียน ตื่นได้แล้ว สาว ๆ ทั้งชั้นเรียนกำลังรอนายอยู่นะ”

หลินเฉียนได้ยินเสียงดังแว่ว ๆ ทว่าฟังไม่ชัดนักขณะสะลึมสะลือ

“ช่างพวกสาว ๆ ก่อนเถอะ เราต้องจัดบทเรียนให้เจิ้งผิงซิงหนัก ๆ ถึงจะถูก”

“เจิ้งผิงซิงประสาทหรือไง ออกหน้าแทนต่งหมิงเินเพราะเรื่องเง่าแค้นนั้นมันเข้าท่าที่ไหน...” เสียงเจือความขุ่นเคืองนี้ฟังคุ้นหู

“ก็แปลกจริง ๆ นั่นแหละ แต่นายก็เหมือนกันส่วเหยา เป็นมือใหม่อย่าริอ่านเล่นเกมตามคนอื่น!”

“เซี่ยเอี้ย นี่แกยังเป็นเพื่อนฉันอยู่ไหมวะ!”

“อาเฉียน อาเฉียน...”

หลินเฉียนถูกปลุกให้ตื่นด้วยความงุนงง สิ่งแรกที่ปรากฏแก่สายตาคือใบหน้าที่คุ้นจนไม่รู้จะคุ้นยัง

สวี่เหยาเป็นเพื่อนบ้านพ่วงเพื่อนวัยเด็กที่เติบโตมากับเขา และร่วมดำ
เจิ้งผิงซิงกับเขามาตลอดสิบกว่าปี มิตรภาพของทั้งคู่จึงแน่นแฟ้นเป็นพิเศษ

สายตายังปรับโฟกัสได้ไม่เต็มที่ มีเพียงใบหน้าสวี่เหยาลอยไปลอยมา
อยู่เบื้องหน้า แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ใบหน้าที่แสนคุ้นเคยถึงให้ความรู้สึกแตกต่างไป
จากเดิม

ความคิดในสมองของหลินเฉียนตีกันยุ่งเหยิง ช่วงขณะหนึ่งเขาสลึมไปว่า
ตัวเองยังอยู่บนเครื่องบิน แล้วนี่จู่ๆ เขามาเจอสวี่เหยาได้อย่างไร

สวี่เหยายังพูดแวแซเจิ้งผิงซิงทอดๆ “อาเฉียน ฉันว่าเราให้เข้าซื้อเจียไป
ต่อยเจิ้งผิงซิงสักหมัด...ไม่สิ สองหมัดดีกว่า...”

หลินเฉียน “...”

เกิดอะไรขึ้น สวี่เหยายอมรับความจริงเรื่องที่เขาคบกับเจิ้งผิงซิงได้แล้ว
ไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงเปลี่ยนใจอีกแล้วละ

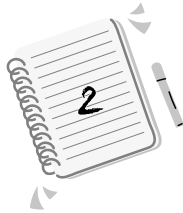
หลินเฉียนจับไหล่สวี่เหยาอย่างสนใจเพื่อหยุดคำพูดที่เหลือนั้น ก่อนจะ
เอ่ยอย่างเคร่งขรึมจริงจัง “สวี่เหยา ฉันรู้ว่ามันยากสำหรับนายที่จะยอมรับ แต่
ไม่ว่ายังไงนายก็ต้องยอมรับมัน ฉันกับเจิ้งผิงซิงคบกันแล้ว!”

หลินเฉียนมองสวี่เหยาที่ช็อกตาค้าง แล้วตอกย้ำอย่างโหดร้าย “สวี่เหยา
ฉันกับเจิ้งผิงซิงกำลังจะแต่งงานกัน”

ดวงตาสวี่เหยาพลันเบิกกว้าง ตามมาด้วยเสียง ‘โครม’ ที่ดังสนั่นราวกับ
แผ่นดินไหวจากรอบข้าง

หลินเฉียนหันไปมองซ้ำๆ แล้วหันไฉนนั้นเขาก็ “?????????”

นี่มันเรื่องเหี้ยอะไรวะเนี่ย!

ฉากที่ ๕ ถูกห้อมล้อมด้วยคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดเป็นเพื่อนที่เติบโตมากับเขา

สวี่เหยา เจียงจิงจวิน พานฉีปั่ว...รวมทั้งฟู่อี้เฟยที่ซื้อจกนัลมคะมาไปบนพื้นแล้วยังชนโต๊ะอีกตัวล้มลงไปด้วย

เป็นที่มาของเสียงแผ่นดินไหวต้องสงสัยที่หลินเฉียนไต้ยินเมื่อคืนนั่นเอง

ทว่าในเวลานี้บรรดาเพื่อนพ้องของเขาต่างตื่นตระหนกรวากับได้ยินว่าโลกจะถล่ม ทุกคนนิ่งอึ้งพูดไม่ออก โดยเฉพาะฟู่อี้เฟยที่ทรุดนั่งบนพื้นอย่างโอเวอร์แอ็กติ้ง อ้าปากค้างด้วยความตะลึง สภาพอนาถนาจนไม่อาจทนมอง

ส่วนคนที่ตกใจว่าใครเพื่อนก็คือหลินเฉียนเอง

เขาเพิ่งสังเกตว่าสถานที่ที่เขานั่งอยู่ตอนนี้คือห้องเรียนของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองซึ่งเป็นโรงเรียนเก่าของเขา ส่วนใบหน้าของกลุ่มเพื่อนที่ยืนอยู่เบื้องหน้ายังคงคุ้นเคย ทว่ากลับเห็นได้ชัดว่าอ่อนเยาว์ลงไปมาก

มิน่า ตอนเพิ่งตื่นเขาถึงรู้สึกว้าไบน้าของสวี่เหยาดูแปลกไป เพราะมันปราศจากริ้วรอยแก่ก่อนวัยอันเนื่องมาจากความยากลำบากในชีวิต แถมยังมีผิวฮอว์โมนน่าเกลียด ๆ ขึ้นบนหน้าผากอีกสองเม็ด

นอกจากพวกเขาแล้ว เสียงโตะลัมยังเรียกให้เพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ หันมามองด้วยความสงสัย

หลินเฉียนคลั่งขมับตัวเองโดยไม่รู้ตัว พยายามตั้งสติอีกครั้ง

ขณะเดียวกันนั้นเพื่อน ๆ ของเขาก็ทยอยได้สติกลับมา

สวี่เหยาพุ่งเข้ามาก่อนใครเพื่อน บนหน้าแปะคำว่า “ซ็อก” ไว้ตัวโต แถมยังพูดเกือบจะไม่เป็นประโยค “อาเจียน มะ...เมื่อกี้ เมื่อกี้ทำไมวะเงะ”

หลินเฉียนแยกแยะสถานการณ์ตรงหน้าไม่ออกในชั่วขณะจึงไม่ได้ตอบกลับ ทำเพียงมองไปยังทุกคนแล้วพยายามตัดสินใจว่านี่คือเรื่องจริงหรือความฝัน

เจียงถึงจิ้นเอ๋ยขึ้นบ้างแล้วยกส้นขวัญหาย “เมื่อกี้ฉันน่าจะหุฟาด...”

ฟู่อี้เฟยที่ยิ่งนั่งเหมะบนพื้นยกมือเห็นฟ้องอย่างอ่อนแรง “ฉันด้วย...”

หลินเฉียนค่อย ๆ ไล่สายตามองตามเสียงแต่ละคนอย่างพิจารณา เขาควรจะคุ้นเคยกับเพื่อนพวกนี้แต่ ๆ ทว่าตอนนี้กลับรู้สึกแปลกหน้าจนน่าตกใจ

เอ๋ยจบเหล่าเพื่อนสนิทก็มองหน้ากัน รวากับกำลังโยนคำถามว่าแต่ละคนหุฟาดได้ยืนว่าอะไร

สวี่เหยาถามซ้ำอย่างไม่ยอมแพ้ “อาเจียน เมื่อกี้ทำไมวะเงะ”

“เขาบอกว่าเขาคบกับเจิ้งผิงซิง” จู่ ๆ ก็มีเสียงหญิงสาวแทรกขึ้นมา

หลินเฉียนหันไปมอง เจ้าของเสียงคือเพื่อนร่วมชั้นที่ไม่ค่อยจะมีตัวตนในห้องนัก หลินเฉียนจำชื่อหล่อนไม่ได้ในทันที แต่กลับคล้ายคลึงคลาว่าหล่อนชอบอ่านหนังสือแนวแปลก ๆ

เพื่อนร่วมชั้นหญิงคนนั้นดันกรอแว่นบนสันจมูก ดวงตาที่ซ่อนอยู่หลังเลนส์ฉายแววลึกลับทว่ากระตือรือร้น “แถมเขายังบอกด้วยว่ากำลังจะแต่งงานกับเจิ้งผิงซิง”

สิ้นเสียงเพื่อนร่วมชั้นหญิง ในที่สุดพานฉีปั๋วเพื่อนสนิทอีกคนซึ่งเงียบมาตั้งแต่เมื่อกี้ก็ทำการยืนยันข้อมูลพร้อมสรุปให้เสร็จสรรพ “ดูเหมือนพวกเราจะไม่ได้หุฟาด”

คำพูดของเพื่อนร่วมชั้นหญิงและพานฉีปั๋รรวากับเสียงสายฟ้าฟาด ทำเอาใจของเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“อะไรนะ หลินเฉียนกับเจิ้งผิงซิงเนี่ยะคบกัน”

“ฉันไม่เชื่อ! ไหนบอกหมอนั้นเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งในโรงเรียนมัธยมที่สิบสองนี่ไง”

“เดี๋ยวลี เมื่อเช้าฉันยังเห็นหลินเฉียนชี้หน้าด่าเจิ้งผิงซิงอยู่เลย ไหงผ่านไปสองคาบหลินเฉียนถึงเปลี่ยนไปแล้ว”

“เพราะต้องเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยแน่ ๆ! เด็กเทพของห้องเราถึง
เครียดจนสมองกลับแบบนี้!”

“ใครก็ได้ เอายามอคิวชิน¹ มาให้ฉันที!”

“เมื่อกั๊สวี่เหยาบอกว่าจะนัดเคลียร์กับพวกเจิ้งผิงซิงหลังเลิกเรียน สวี่เหยา
นี่นายกูเรื่องเธอ” เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งเอ่ยพลางหรีตามองสวี่เหยาอย่างสงสัย
ปนจับผิด

สวี่เหยาเบิกตาโตก่อนส่ายหน้าจนหัวแทบหลุดเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ใจ
รอบข้างยังมีเสียงโวยวายของเพื่อนร่วมชั้นหญิงดังเป็นระยะ “ฉันไม่ยอมรับ
การแต่งงานครั้งนี้เด็ดขาด!!!!”

“ผู้ชายเชื่อใจไม่ได้สักคน!”

ท่ามกลางความวุ่นวายในที่สุดก็มีคนทนฟังไม่ได้อีกต่อไป เสียงนั้นดังขึ้น
ดังสติทุกคน “พวกเธอช่วยไฟกั๊สให้มันถูกประเด็นหน่อยสิ ปัญหาใหญ่ที่สุดคือ
พวกเขาเป็นผู้ชายทั้งคู่ไม่ใช่หรือไง”

...

หลินเจียน “...”

บรรยายกาศแบบนี้คือกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นที่เขาคุ้นเคยไม่ผิดแน่
จนถึงตอนนี้ ในที่สุดหลินเจียนก็ตระหนักได้แล้วว่าเขาคงจะย้อนเวลา
กลับมาอีกครั้ง

เขายื่นมือออกไปหยิกแขนสวี่เหยาแรง ๆ โดยไม่บอกกล่าว เมื่อได้ยิน
สวี่เหยาร้อง ‘โอ้ยยยย’ เสียงดังลั่น เขาก็ยิ่งแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ฝันไป

ในเมื่อไม่ใช่ความฝันก็แสดงว่ามันเกิดขึ้นจริง

เขาได้ย้อนกลับมาสมัยเป็นนักเรียนจริง ๆ

เสียดายจัง รอให้เขากับเจิ้งผิงซิงแต่งงานกันก่อนไม่ได้เธอ ให้เจิ้งผิงซิง
ได้มีความสุขบ้างสักนิดก็ยังดี

หลินเจียนครุ่นคิดด้วยความเสียดาย

¹ Kyushin ยามอมสมุนไพรช่วยเพิ่มการไหลเวียนโลหิตสำหรับผู้ที่มือการหัวใจสั่น
ใจหวิว เหงื่อหอบง่าย และยังใช้รักษาอาการเมื่อยล้า เบลอ มีภาวะตึงเครียด

สวี่เหยาไม่รู้ว่าหลินเฉียนคิดอะไรวู่ รู้แค่ว่าพฤติกรรมของเขาดูแปลกไป ได้แต่ลู่บแขนบื้อย ๆ ด้วยใบหน้าเหยเกพลางขยับเข้ามาใกล้ “อาเฉียน นายเป็นอะไรกันแน่”

ความคิดมากมายแวบเข้ามาในหัวหลินเฉียน ทว่าเขากลับส่ายหัวด้วยใบหน้าเรียบเฉย “เปล่าหรอก แค่นี้”

ได้ยินดังนั้นสีหน้าของสวี่เหยาและคนอื่น ๆ ถึงผ่อนคลายลงไปบ้าง เจียงถึงจวี่นยังหลอนไม่หาย “นายฝันว่ากลัวชะมัด เมื่อกี้ฉันเกือบช็อกตายคาहींแล้วเชียว!”

หลินเฉียน “...”

ฟู่อู่เพยร้องโอดโอยพลางเกาะขาเจียงถึงจวี่นเพื่อพยุงตัวเองขึ้น “พวกนายดูกันให้ฉันที ฉันว่ากระตุกเชิงกรานฉันน่าจะกระแทกจนเคลื่อนหมดแล้ว”

หลินเฉียน “...”

ไม่สิ เจ้าพวกนี้ไม่หือไม่ือกับการที่จู่ ๆ เขาก็ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองย้อนเวลากลับมา แต่ดันจะช็อกตายตอนที่ไ้ยินว่าเขาคบกับเจิ้งผิงซิงเนี่ยนะ

หลินเฉียนแอบคาดโทษเจ้าพวกนี้ในใจ

สวี่เหยา มองเขาอย่างเป็นห่วง “อาเฉียน ช่วงนี้นายเครียดเกินไปหรือเปล่า ทำไม่ถึงฝันร้ายแบบนี้ได้”

“นี่มันฝันสยองขวัญชัด ๆ ฉันยอมฝันว่าสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติดเสียยังดีกว่าฝันว่าหลินเฉียนกับเจิ้งผิงซิงคบกะ...อูย! ฉันไม่ได้พูดอะไรรึทั้งนั้น” ฟู่อู่เพยแสดงออกอย่างหนักแน่นว่ารังเกียจเจิ้งผิงซิง

บรรดาเพื่อนร่วมชั้นต่างพากันส่งสายตาเห็นอกเห็นใจมาให้ ส่วนคนที่สนิทหน่อยก็ไม่มีทีท่าจะให้งำล้งใจหลินเฉียน “หลินเฉียนสู้ ๆ อย่าให้เจิ้งผิงซิงล้นนายได้!”

พวกผู้หญิงถอนหายใจด้วยความโล่งอก “หลินเฉียนยังโสด พวกเรายังมีโอกาส!”

หลินเฉียน “...”

หลินเฉียนแกลังทำเป็นงัวเจียงแล้วถามสวี่เหยา “จริงสิ ตอนนีก็โหมงแล้ว”

เขารู้แค่ว่าตัวเองย้อนเวลามาตอนมัธยมปลาย แต่ยังไม่รู้ช่วงเวลาทีแน่นอน

สิ่งที่ต้องทำโดยด่วนคือเข้าใจสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ให้เร็วที่สุด

สวีเหยาตอบหัวตัวเอง “เกือบลืมนี่ไปเลย พิธีปฏิญาณตนจะเริ่มแล้ว พวกเราเลยมาให้กำลังใจนายนี้ไง”

เสียงถึงจว้นพยักหน้าหงิก ๆ “อาเฉียง นายจำสุนทรพจน์ได้หมดหรือยัง”

ฟู่อี้เฟยลูบกันพร้อมผลักเสียงถึงจว้นหนึ่งที “พูดจาเหลวไหล อาเฉียง เป็นเครื่องทองจำเคลื่อนที่ได้เชียวนะ แต่สุนทรพจน์นะจิบ ๆ”

พานฉีบัวมองหลินเฉียงอย่างห่วงใย “อย่ากดดันตัวเองมากเกินไปนะ ทำให้สบาย ๆ”

...

ทุกคนแย่งกันพูดพร้อมกับลากหลินเฉียงออกจากห้องเรียนเพื่อตรงไปยังหอประชุม “ไปกันเถอะ พิธีใกล้จะเริ่มแล้ว อาเฉียงเป็นตัวเอกจะสายไม่ได้”

ในที่สุดหลินเฉียงที่กำลังถูกกลุ่มเพื่อนดันไปข้างหน้าก็รู้ว่าตัวเองอยู่ในช่วงเวลาใด

พิธีปฏิญาณตนในวันเปิดภาคเรียนของชั้นมัธยมปลายปีที่สาม

ช่วงเวลาสำคัญที่เปลี่ยนชีวิตของเขา เจิ้งผิงชิง และผู้คนมากมายที่อยู่รอบตัว

หลินเฉียงอดเสียตายไม่ได้เมื่อหวนนึกถึงสิ่งที่ตัวเองเคยเล่นกับเจิ้งผิงชิงบนเครื่องบิน ว่าหากย้อนเวลากลับมาในตอนนี้ได้จะทำอะไรบ้าง

ถ้ารู้ว่าความฝันจะเป็นจริง ตอนนั้นเขาคงรออิษฐานให้ตัวเองร่ำรวยในช่วงข้ามคืนสิ!

แต่ไม่นานนักเขาก็ตั้งสติแล้วเริ่มประเมินสถานการณ์ของตัวเอง

ต่อไปเขาต้องขึ้นกล่าวสุนทรพจน์ในฐานะตัวแทนนักเรียนต่อหน้าครูและนักเรียนทั้งรุ่น ตามด้วยนำกล่าวคำปฏิญาณตนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยแก่ทุกคน ชาติที่แล้วเจิ้งผิงชิงชนนักเรียนห้องบิวยมาหาเรื่องเขาในพิธีปฏิญาณตนจนทำให้ทั้งพิธีตกอยู่ในความโกลาหล และกลายเป็นเรื่องอับยศที่สุดของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองนับตั้งแต่ก่อตั้งมา

มิหนำซ้ำในตอนปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมา สวีเหยาดันไปมีเรื่องกับต่งหมิงเอนหนึ่งในสมาชิกคนสำคัญของแก๊งเจิ้งผิงชิง หลังจบพิธีปฏิญาณตน

ทั้งสองกลุ่มจึงนัดเคลียร์กันที่ตึกเรียนร้าง ทว่าเนื่องด้วยเหตุการณ์ในพิธีปฏิบัติงานตอน สุดท้ายทั้งสองกลุ่มจึงไม่แม้แต่จะเคลียร์กัน แต่เปิดฉากปะทะกันทันที

การตะลุมบอนครั้งนั้นเป็นไปอย่างไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายหลายคนก็ได้รับบาดเจ็บทั้งเบาและหนัก เนื่องจากต้องหยุดรักษาตัวอยู่บ้านหลายเดือน จึงพลาดช่วงทบทวนบทเรียนซึ่งเป็นเวลาที่สำคัญที่สุดของชั้นมัธยมปลายปีสามไป

ไม่เพียงเท่านั้น ทั้งรองผู้อำนวยการ ครูฝ่ายปกครอง รวมถึงบุคลากรในโรงเรียนที่ทราบเรื่องยังตามมาจับพวกเขาได้คาหนังคาเขา หลินเฉียนและเจิ้งผิงซิงจึงโดนทัศนัยบนด้วยกันทั้งคู่

โดยเฉพาะหลินเฉียนที่เป็นถึงตัวแทนนักเรียนแต่กลับทำให้พิธีปฏิบัติงานตอนวุ่นวาย ซ้ำร้ายยังเป็นหัวใจพาเพื่อนยกพวกตีกัน เป็นเหตุให้ทางโรงเรียนโกรธจัดจนลงโทษเขาขั้นเด็ดขาดโดยสั่งพักการเรียนเป็นเวลาสามเดือน

ผลลัพธ์ก็คือการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีนั้น ทั้งเขา เจิ้งผิงซิง รวมถึงเพื่อนพ้องที่ยกพวกตีกันในครั้งนี้ทั้งหมดแทบลงเอยด้วยความล้มเหลวยับเยิน

โดยเฉพาะหลินเฉียนที่เดิมทีผลการเรียนของเขาสามารถใช้ยื่นเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของเมืองหลวงได้โดยไม่ต้องสอบ แต่แล้วการโดนทัศนัยบนก็ทำให้เขาพลาดโควตา แถมผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยยังไม่น่าพอใจ

ส่งผลให้ในหลายปีต่อมา เนื่องจากจุดต่างพร้อยในประวัติการศึกษา หน้าที่การงานของเพื่อนกลุ่มนี้จึงไม่เป็นไปตามที่หวัง

หลินเฉียนเดินไปคิดไป ตอนนี่เจิ้งผิงซิงคงกำลังวางแผนกับพวกต่งหมิงเอนว่าจะทำให้เขาขายหน้าในพิธีปฏิบัติงานยังไงดีสินะ

ได้ย้อนเวลากลับมาทั้งที ครั้งนี้เขาจะไม่ทะเลาะกับเจิ้งผิงซิงอีก ต่อให้อับอายขายหน้าคนทั้งโรงเรียนก็ช่าง ไม่ว่ายังไงเขาจะไม่ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปในทิศทางที่ควบคุมไม่ได้เหมือนคราวที่แล้วเด็ดขาด

แม้บางทีหลังจากที่เปลี่ยนชะตากรรมของเราทั้งคู่แล้ว เจิ้งผิงซิงจะไม่มีทางตกหลุมรักเขาเหมือนครั้งที่แล้วก็ตาม แต่ถ้ามันทำให้อีกฝ่ายมีความสุขมากขึ้น หลินเฉียนก็ยอม

ท้ายที่สุดแม้ว่าเวลาจะย้อนกลับมา แต่ความรู้สึกที่เขามีต่อเจิ้งผิงซิง

ก็ไม่อาจย้อนกลับไปเริ่มต้นใหม่ได้

เพราะเขารักไปแล้ว

หลินเจี้ยนให้กำลังใจตัวเองพลางหลังน้ำตาแห่งความโศกเศร้าออกมา
อย่างห้ามไม่ได้

ไม่คิดเลยว่าชาติที่แล้วเขาอุทิศส่ความรักทั้งที่ และอีกไม่กี่อึดใจก็จะ
ได้มีความสุขในจุดสูงสุดของชีวิตอยู่แล้ว ทว่าพอลืมตาขึ้นมาอีกที เขาดันกลับมา
เป็นโสดอีกครั้ง

โลกนี้น่าเหลือเชื่อเป็นบ้า!

ดัดดัดดัด

คติให้ชน จมดิ่งอยู่ในความคิดของตัวเอง คิดว่าจะรับมือกับสถานการณ์ที่โกล้มาถึงนี้ยังไงเพื่อให้ทุกคนเจ็บปวดน้อยที่สุด ทันใดนั้นเสียงถึงจว็นก็ตบโหล่เขา ตามมาด้วยเสียงตื้นตูมของฟู่เฝย “พวกนายดูสิ นั้นมันต่งหมิงเอนไม่ใช่หรอ”

หลินเจียนเงยหน้าขึ้น เขาเห็นร่างที่คุ้นเคยกำลังเดินมาทางนี้จากที่ไกลๆ

นั่นคือต่งหมิงเอนหนึ่งในเพื่อนสนิทของเจิ้งผิงซิงที่เป็นศัตรูกับหลินเจียนมาสิบกว่าปี

จะว่าไปแล้วต่งหมิงเอนก็เป็นอีกหนึ่งคนที่เจ็บปวดเพราะเหตุการณ์อันเป็นผลพวงจากพิธีปฏิญาณตน การยกพวกตีกันครั้งนั้นทำให้เขาซีโครงหักและต้องพักฟื้นอยู่ครึ่งปี ด้วยเกรดที่ย่ำแย่เป็นทุนเดิม ทำให้ต่อมาก็ไม่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้

“เจ้านั่นถืออะไรในมือนะ” เจิ้งถึงจว็นขมวดคิ้วพร้อมเบิกตามองสิ่งที่อยู่ในมือต่งหมิงเอน แต่เพราะสายตาค่อนข้างสั้นจึงมองเห็นไม่ชัดนัก

ฟู่เฝยอธิบายให้เขาฟังโดยละเอียด “โทรโข่งอันใหญ่ แบบที่ใช้ในตลาดสดเวลาขายปลาล้างสต็อก”

เจิ้งถึงจว็น “...หมอนั่นเอาโทรโข่งมาทำไม”

ส่วเฝยแปลกใจเช่นกัน “โทรโข่งอะไรโคตรเหย หมอนั่นไปเอามาจากไหน”

พานฉีปู้ทำหน้าที่ครุ่นคิด “ในโรงเรียนไม่เห็นมีโอกาสอะไรให้ใช้โทรโข่งหรือหมอนั่นจะเอามาสาธิตภาพรึกหญิง”

ทุกคนที่ได้ยิน “...”

สวีเหยาซาฟริด “ใช้โทรโข่งสารภาพรักเนียนะ โคตรเหี้ย ใครกันนะจะเป็นผู้โชคร้ายที่โดนสารภาพรัก”

เจียงถึงจว้นระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมตบต้นขาบ่าใหญ่ “ถ้าถูกสารภาพรักแบบนี้ฉันยอมโสดไปจนตายดีกว่า!”

หลินเจี้ยนอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองเจียงถึงจว้นจากทางตา ซาดิทีแล้วเจียงถึงจว้นกลายเป็นหนุ่มโสดมาก่อนชีวิตอย่างที่เจ้าตัวพูดไว้สมพรปาก วัน ๆ เอาแต่โอตครวญในกลุ่มว่าหากใครช่วยแนะนำสาว ๆ ให้ ตนจะยอมเป็นเบียร์ใช้ตลอดชีวิต

ต่อมาเมื่อหลินเจี้ยนเปิดตัวว่าคบกับเจิ้งผิงซิง อีกฝ่ายถึงกับบอกลอย่างสิ้นหวังว่าขอแค่ได้ขึ้นเตียงเหมือนใครเขาบ้าง ต่อให้เป็นเกย์ก็เต็มใจที่จะลอง

เล่นเอาพวกสวีเหยาตื่นตระหนกจนรุมตีเขาทั้งคืน

วันนี้เมื่อเห็นเจียงถึงจว้นวิจารณ์อย่างสนุกปากโดยไม่ล່วงรู้ถึงความทุกข์ยากของชีวิต หลินเจี้ยนจึงอยากเกลี้ยกล่อมเขาเหลือเกินว่า “นี่พ่อหนุ่มอย่าสาปแช่งตัวเองส่งเดชแบบนั้นเลย”

คงเพราะได้ยินเสียงเอะอะโวยวายตรงนี้ ต่งหมิงเอนจึงหันมามอง พอเห็นว่า เป็นกลุ่มพวกเขาทันใดนั้นก็ส่งยิ้มชั่วร้ายแกมล่าพองใจนิด ๆ มาให้

“เซี่ย มั่นยัมอะไระ” สวีเหยาชักเตี๊อด

“ห้ามกันเธอ เดี่ยวแกเจอฉัน” พู่อีเฟยเข้าสู่โหมดพร้อมสู้ทันที เขาหันหน้าไปทางต่งหมิงเอนอย่างเคร่งขรึม ก่อนจะทำการอุลตราแมนปล่อยพลังแสงต่อสู้กับสัตว์ประหลาดพร้อมทำเสียงประกอบ “ป๊ว ป๊ว ป๊ว”

ต่งหมิงเอนที่อยู่อีกด้าน “...”

สวีเหยาและคนอื่นๆ “...”

หลินเจี้ยน “...” ต่อให้ย้อนเวลากลับมา ความปัญญาอ่อนของพู่อีเฟยก็ยังไม่ทำให้เขาอ่อนใจไม่เปลี่ยน

มุมปากต่งหมิงเอนกระตุกก่อนจะขุ่นวักกลางให้พู่อีเฟยอย่างไม่ยอมแพ้ จากนั้นจึงวิ่งหนีไปพร้อมโทรโข่งในอ้อมแขนอย่างรวดเร็ว

พู่อีเฟยแค้นหัวเราะ “หมอนั่นวิ่งเร็วหรอกนะ ถึงได้รอดไปเฉย ๆ!”

หลินเฉียนเหล่ตามองเขา “ทำไม นายยังมีทำไม้ตายอีกเธอ”

ฟู่เฟย์ทำท่าคิดหนักก่อนตอบเสียงฮึดฮัด “ไม่มีอะ”

จากนั้นก็ถูกเจียงถึงจวินพาไปตามระเบียบ

เมื่อมาถึงหอประชุมหลินเฉียนก็แยกกับคนอื่น ๆ แล้วเดินไปหลังเวทีคนเดียว

ตอนที่เดินมาถึงทางเข้าหลังเวที คนกลุ่มหนึ่งก็เดินสวนออกมาพอดี คนที่เดินนำหน้าคือเคอไฉ่จู ครูฝ่ายปกครอง ตามมาด้วยหัวหน้าระดับชั้นและครูประจำชั้นของหลินเฉียน แกมยังมีฮั่วเย่รู่ย เพื่อนร่วมห้องของหลินเฉียนซึ่งเป็นลูกชายของรองผู้อำนวยการฮั่วผิงชวนด้วย

หลินเฉียนอดกลอกตาในใจไม่ได้เมื่อเห็นฮั่วเย่รู่ย ซาติที่แล้วเขากับเจิ้งผิงซิงโดนจับได้ว่ายกพวกตีกันหลังจบพิธีปฏิญาณตนก็เพราะฮั่วเย่รู่ยนี้แหละ คาบข่าวไปฟ้องครู

เคอไฉ่จูเดินไปพูดไปด้วยโบหน้าบูตบึ้ง “เย่รู่ยเป็นเด็กดี ฉันเชื่อว่าเขาไม่ได้โกหก ในเมื่อพวกคุณไม่คิดตั้งใจ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา อย่าหาว่าฉันไม่เตือน...”

หงเซ่ออี้ครูประจำชั้นของหลินเฉียนเอ่ยแทรก “ครูเคอ ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่เชื่อหรือไม่เชื่อ แต่ถ้าไม่มีหลักฐานเราจะเปลี่ยนตัวแทนนักเรียนตามอำเภอใจได้อย่างไร”

คนอื่น ๆ ช่วยลำทับ “ใช่ แค่มปากคองโน้มน้าวใครไม่ได้หรอก”

เคอไฉ่จูเอามือกอดอก “อย่าหาว่าฉันอย่างงั้นอย่างงี้เลยนะ ขนาดกับพ่อแท้ ๆ หลินเฉียนยังไม่เคารพด้วยซ้ำ ไม่เห็นแปลกถ้าจะมีเรื่องกับนักเรียนคนอื่น...”

ครูคนอื่นมองหน้ากัน ขณะที่เคอไฉ่จูตั้งท่าจะพูดต่อ ฮั่วเย่รู่ยก็รีบเข้ามาประนีประนอม “ครูทุกท่านครับ ผมคงใจร้อนเอง ผมแค่ได้ยินเรื่องนี้มาแล้วกลัวว่าพิธีปฏิญาณตนจะมีปัญหาที่เลวร้ายก่อน ยังไงระวังไว้ก็ไม่เสียหลาย ถ้าไม่เกิดปัญหาอะไรขึ้นก็เป็นเรื่องดี แต่ถ้าเป็นเรื่องจริงก็ถือว่าเราได้ป้องกันไว้ล่วงหน้า”

เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ยังไงพิธีปฏิญาณตนก็สำคัญกับพวกเรามาก ผมเลย

“ไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาดครับ”

เคอไฉ่จูแค้นหัวเราะ “ถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้นจริง ๆ พวกคุณทั้งหมดต้องรับผิดชอบ”

เอ๋อจบก็นั่งบดหน้าหนี พอเห็นหลินเฉียนเดินเข้ามาพอดี ใบหน้านั้นพลันบึ้งตึงเข้าไปใหญ่

หลินเฉียนค้อมศีรษะทักทายครูทุกคน “สวัสดีครับ”

เคอไฉ่จูซึ่งเคื่องอยู่แล้วกระแนะกระแหน “ก็โมงก็ยามแล้ว เป็นถึงตัวแทนนักเรียน แค่นี้ให้ตรงเวลายังทำไม่ได้”

ว่าจบก็นั่งแกว่งแขนจากไปอย่างไม่แยแส ฮั่วเย่รู้มองหลินเฉียนแวบหนึ่งแล้วเดินตามหล่นออกไป

หลินเฉียนมองครูคนอื่น ๆ อย่างสงสัย “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

หงเช่ออ้อแย้มยิ้ม “ไม่มีอะไรหรอก เธอรีบไปเตรียมตัวเถอะ นักเรียนหญิงทั้งชั้นปีกำลังรอกำลังใจจากเธออยู่”

หัวหน้าระดับชั้นทำหน้าที่ไม่เห็นด้วย “อะไรกัน แล้วนักเรียนชายทั้งชั้นปีไม่ต้องการกำลังใจหรือไง”

หลินเฉียนผู้ย่นเวลากลับมาไม่หวั่นเกรงต่อคำหยอกล้อของพวกครูแม้แต่นิด จัดเอาความหน้าด้านที่ส่งสมมานานจากการสู้รบตบมือกับเจิ้งผิงชิงมาใช้ เขาเอ่ยอย่างสบาย ๆ “จะเพื่อนผู้ชายหรือเพื่อนผู้หญิง ทุกคนล้วนเป็นเพื่อนที่ดีของผม ครูทุกท่านวางใจได้ครับ ผมไม่สองมาตรฐานแน่นอน”

ครูทุกคน “...”

รอกะทั่งพวกครูหัวเราะกลบเกลื่อนแล้วเดินจากไป นักเรียนที่มาช่วยงานซึ่งอยู่ในเหตุการณ์คนหนึ่งก็ย่อเข้ามา “หลินเฉียน เมื่อก็แม่ชีเคอพาฮั่วเย่รู้มาฟ้องครูคนอื่น เขาบอกว่านายมีเรื่องกับพวกเจิ้งผิงชิงห้องแปด พวกเจิ้งผิงชิงเลยวางแผนจะพึงพิถีพิถันตนเพื่อทำให้นายขายหน้า...”

หลินเฉียน “...อ้อ”

นักเรียนคนนั้นมองซ้ายมองขวาอย่างระแວดระวังก่อนเบาเสียงลง “แม่ชีเคอบอกว่าเพื่อรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของพิถีพิถันตน เธอแนะนำให้เปลี่ยนตัวแทนนักเรียนเป็นฮั่วเย่รู้ เฮอะ กลัวคนไม่รู้หรือไงว่าตัวเองกำลัง

ประจวบรองผู้อำนวยการอยู่!”

“ฮั้วผิงชวนยังไม่ทันได้เลื่อนตำแหน่ง แม่ชีเคอก็ยกยอปอปั้นลูกชายเขาซะแล้ว โชคดีที่ปีหน้าเรากี่เรียนจบแล้ว ไม่งั้นถ้ารอให้ฮั้วผิงชวนเข้ารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการไม่รู้จะเป็นยังไง แค่คิดฉันก็สงสารพวกรุ่นน้องแล้ว...” เพื่อนนักเรียนคนนี้ชี้เมาท์ซะมัด ระบายความในใจออกมาน้ำไหลไหลดับ

“ฮั้วเย่รู่ยกี่มันหน้าไม่เปลี่ยน ตัวแทนนักเรียนคือนักเรียนที่เตรียมจะได้รับโควตาเรียนต่อของมหาวิทยาลัยเอฟ เขาคิดว่าตัวเองมีคุณสมบัติหรือไ้ยังดีที่ครูคนอื่นไม่ได้ตอบอด ไม่ปล่อยให้แผนแม่ชีเคอสำเร็จ แต่ฉันสงสัยซะมัดว่าฮั้วผิงชวนจะเป็นคนสั่งการ...”

นักเรียนคนนั้นกลอกตามองบนไปบนไปโดยหารู้ไม่ว่าหลินเฉียนนั้นชอกช้ำใจสุดจะบรรยาย ทำไมเคอไ้จู่กับฮั้วเย่รู่ถึงไม่แย่งบัลลังก์เขาไปซะ!

ถ้าฮั้วเย่รู่ขึ้นเวทีแทนคงช่วยชีวิตเขาได้มากโข!

“...ขอบคุณสำหรับคำกล่าวให้โอวาทของผู้อำนวยการ ในฐานะนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีสามรุ่นสุดท้ายในวาระการดำรงตำแหน่งของผู้อำนวยการชีว ทุกคนอย่าทำให้ท่านผิดหวังล่ะ” พิธีกรรมส่งผู้อำนวยการพลางหันไปทางด้านล่างเวที จากนั้นจึงยิ้มกว้าง “ต่อไปเรามาต้อนรับตัวแทนนักเรียนของปีนี้กันดีกว่า ขอเชิญเด็กเทพผู้ไร้เทียมทานของเราขึ้นมากล่าวสุนทรพจน์บนเวที...”

หอประชุมโรงเรียนมัธยมที่สิบสองเป็นอัมพจันทร์แบบชั้นบันไดมีพื้นที่กว้างขวาง สามารถรองรับครูและนักเรียนได้พร้อมกันทั้งโรงเรียน และในตอนนี้ที่นั่งในหอประชุมถูกจับจองไปมากกว่าครึ่ง เห็นได้ชัดว่านอกจากนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีสามแล้ว ยังมีนักเรียนจากชั้นปีอื่นเข้าร่วมด้วย

ยังไม่สิ้นเสียงพิธีกร เสียงเชียร์ในหอประชุมก็ดังกระหึ่ม หลายคนตะโกนพร้อมเพรียงกัน “หลินเฉียน...หลินเฉียน...”

คณะผู้บริหารของโรงเรียนที่นั่งแถวหน้าอดไม่ได้ที่จะหันไปมองข้างหลังบ่อยๆ แม้จะทำงานในโรงเรียนมาหลายปี แต่ไม่บ่อยนักที่จะเห็นบรรยากาศแบบนี้

ผู้อำนวยการที่เพิ่งนั่งลง หันไปเอ่ยกับรองผู้อำนวยการฮั้วผิงชวนอย่างอารมณ์ดี “หลินเฉียนนี่ฮอตจริง ๆ”

ฮั่วผิงชวนยิ้มตอบ “นั่นสิครับ หน้าตาดีแล้วก็มีความสามารถ ไม่แปลกใจเลยที่ว่าทำไมนักเรียนหญิงถึงชื่นชอบ”

ดูเหมือนผู้อำนวยการจะไม่รับรู้ถึงความอิจฉาในคำพูดของเขา เจ้าตัวหัวเราะฮา ๆ แล้วเอ่ยต่อ “แสดงว่าได้หย่าจ้อมาเต็ม ๆ เลยนะสิ!”

ฮั่วผิงชวนเหี้ยมดัย้ม ไม่เอื่อยอะไรต่อ

หลินเฉียนยิ่นนั่งหลังโพเดียม จากตำแหน่งที่เขายืนอยู่สามารถมองเห็นทุกมุมของหอประชุมได้อย่างชัดเจน

แถวแรกคือคณะผู้บริหารของโรงเรียน แถวที่สองคือเหล่าครูประจำวิชา

ฝั่งนักเรียนส่วนที่หนึ่งก่อนมาข้างหน้าคือนักเรียนจากห้องคิง พวกสวี่เหยา และเจียงถึงจวินพาเพื่อนคนอื่นโบกไม้โบกมือให้เขาอย่างตื่นเต้น เหมือนกับแฟน ๆ มารอรับศิลปินที่สนามบิน

แถวถัด ๆ ไปคือนักเรียนห้องอื่น สายตาหลินเฉียนเคลื่อนขึ้นไปตามชั้นบันได ไล่ผ่านใบหน้าที่ทั้งคุ้นเคยและไม่คุ้นเคย ก่อนหยุดลงที่ด้านหลังสุดของหอประชุม

เจิ้งผิงซิงนั่งอยู่ตรงนั้น

นั่นไม่ใช่เพราะหลินเฉียนสายตาดูดี แต่เป็นเพราะเจิ้งผิงซิงและเพื่อนห้องบ๊วยที่ล้อมหน้าล้อมหลังเขาอยู่นั้นช่างสะกดตาเสียเหลือเกิน

เจิ้งผิงซิงหน้าตาหล่อเหลา ในขณะที่ต่งหมิงเอนและคนอื่น ๆ ที่ขนาบข้างเป็นแหล่งรวมความสนใจที่สุดของโรงเรียน ทั้งสีผมแสบตา เครื่องแต่งกายผิดระเบียบ ไหนจะนิสัยกวนบาทา เมื่อใดที่คนพวกนี้รวมตัวกันย่อมเป็นจุดสนใจไม่ว่าจะในโอกาสไหนก็ตาม

อีกเดี๋ยวคนพวกนี้จะโห่ร้องและหัวเราะเยาะตอนที่เขากล่าวสุนทรพจน์เพื่อให้เขาอับอาย

ทำได้ เมื่อครั้งวัยรุ่น เจิ้งผิงซิงก็มีนิสัยเด็ก ๆ แบบนี้แหละ

“มียาอมคิวซินให้ผมกินก่อนไหมครับ” หลินเฉียนถามพิธีกรอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เรียกเสียงหัวเราะครืนใหญ่จากผู้ชมข้างล่าง

รอกะทั่งเสียงหัวเราะหยุดลง หลินเฉียนจึงกล่าวอีกครั้ง “เพื่อนร่วมชั้นทั้งหลาย การสอบเข้ามหาวิทยาลัยมันน่ากลัวจริง ๆ นะ...”

ต่งหมิงเอินเปล่งเสียง “เฮอะ...” ก่อนใครเพื่อน ทำให้พวกสวี่เหยาหันกลับไปมองด้วยความระแวง

หลินเฉียนแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อโดยไม่ถือสา “แต่การสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ยิ่งสำคัญมากอยู่ดี มันเป็นหนึ่งในโอกาสไม่กี่อย่างในชีวิตที่เราสามารถเปลี่ยนโชคชะตาได้ด้วยตัวเราเอง ไม่ว่ายังไงขอให้ทุกคนโปรดยืนหยัดต่อไป”

คำกล่าวสุนทรพจน์ในชาติที่แล้วเขียนไว้ยังไงบ้างหลินเฉียนลืมไปหมดแล้ว แต่ความล้มเหลวในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยครั้งนั้นส่งผลร้ายแรงต่อชีวิตของเขาและพวกสวี่เหยา ดังนั้นแม้ครั้งนี้จะไม่มีสคริปต์ แต่เขาก็พูดออกมาจากใจจริง ทั้งยังสอดแทรกไว้ด้วยบทเรียนต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นจริงในชาติที่แล้ว เมื่อกล่าวถึงช่วงที่กินใจก็ยิ่งปลุกเร้าให้เพื่อนนักเรียนสะท้อนอารมณ์และได้แนวคิดใหม่ๆ ให้กับตัวเอง

ขนาดผู้อำนวยการยังหันมาเอ่ยปากชมกับฮั่วผิงชวนอย่างอดไม่ได้ “หลินเฉียนยังอายุน้อยแท้ๆ แต่ความคิดความอ่านกลับลึกซึ้งมาก เป็นเด็กดีที่หาได้ยากจริง ๆ!”

ฮั่วผิงชวน “...” ผู้อำนวยการไปคุยกับคนอื่นไม่ได้หรือไง

“...เพราะฉะนั้นเรามาพยายามไปด้วยกันเถอะ!” หลินเฉียนกล่าวจบพร้อมกับเสียงปรบมือที่ดังกึกก้อง

หลินเฉียนยังคงยืนนิ่ง ดวงตาเขากวาดไปทางเจิ้งผิงซิงอีกครั้งด้วยความสงสัยที่เริ่มก่อตัวในใจ

ครั้งนี้เจิ้งผิงซิงไม่ได้หาเรื่องเขาต่อหน้าทุกคน เป็นไปได้ไหมว่าประวัติศาสตร์ได้เปลี่ยนไปแล้ว

หลินเฉียนประมวลผลอย่างรวดเร็วพลางหันหลังเตรียมลงจากเวที ในขณะที่เขากำลังจะถอนหายใจด้วยความโล่งอกนั้น จู่ๆ ก็มีเสียงตะโกนดังก้องมาจากข้างหลัง “เดี๋ยวก่อนหลินเฉียน”

หลินเฉียนหันขวับ เห็นอัครษะสีดาชลบของเหล่านักเรียนปรากฏร่างในเสื้อเชิ้ตสีขาวที่กำลังยืดยุ่น ส่วนสูงและหน้าตาอันหล่อเหลานั้นดึงดูดสายตาทุกคนเป็นอย่างดี

คนคนนั้นคือเจิ้งผิงซิง ทว่าในเวลานี้เขากลับถือโทรโข่งอันใหญ่เบิ้ม

อยู่ในมือ

โทรโข่งแบบที่แม่ค้าในตลาดสดใช้กัน!

พวกต่งหมิงเอนที่อยู่รอบข้างเขาตื่นเต้นจนนั่งไม่ติด ยกโทรศัพท์ขึ้นเพื่อเตรียมบันทึกภาพนาทิตประวัติศาสตร์

อุปกรณ์นำชิ้นในมือเจิ้งผิงซิงเรียกความสนใจจากบรรดาครูและนักเรียนได้อย่างอยู่หมัด ความบาดหมางระหว่างเขากับหลินเจี้ยนเป็นที่รู้กันดีในโรงเรียนมานานแล้ว ดังนั้นแค่เห็นท่าทีของเขาทุกคนจึงรู้ได้เลยว่ากำลังจะเกิดเรื่อง และบรรยากาศก็ตึงเครียดขึ้นทันที

ครูหลายคนที่ได้ข่าวล่วงหน้าว่าเจิ้งผิงซิงจะพंगานปล้นหน้าซิดเผือด

เคอไฉ่จูตำหนิเสียงดังอย่างอดรนทนไม่ไหว “เห็นไหมล่ะ ฉันบอกแล้ว พวกคุณก็ไม่เชื่อ ดูซิว่าคราวนี้พวกคุณจะจัดการยัง! ถ้าผู้อำนวยการถามหาความรับผิดชอบ ฉันคงปกป้องพวกคุณไม่ได้...”

ผู้อำนวยการหันมาถามด้วยความสงสัย “เกิดอะไรขึ้น”

แหวตาสั่วผิงชวนเป็นประกายเล็กน้อยก่อนตอบว่า “เย์รู้ได้ข่าวมาว่า หลินเจี้ยนมีเรื่องขัดแย้งกับนักเรียนห้องแปดคนหนึ่ง ทำให้นักเรียนทั้งสองห้องไม่ถูกกัน พวกนักเรียนห้องแปดไม่พอใจหลินเจี้ยนก็เลยรวมกลุ่มกันต่อต้านเขา ผมให้เย์ยุไปเตือนพวกครูหยังแล้ว แต่พวกครูหยังก็ไม่เชื่อ...”

ผู้อำนวยการตกตะลึง “คงไม่ใช่มั้ง ฉันว่าหลินเจี้ยนไม่ใช่เด็กแบบนี้แหละ”

สั่วผิงชวนยิ้มมุมปาก “อีกเดี๋ยวก็รู้”

แม้ผู้อำนวยการไม่อยากจะเชื่อว่าตัวแทนนักเรียนจะทำให้เด็กทั้งห้องรวมตัวกันต่อต้าน แต่ข้อเท็จจริงตรงหน้าบังคับให้เขาต้องเชื่อ เขาได้แต่มองเหล่าครูที่ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกเจี๊ยบ ๆ จากนั้นจึงมองไปยังหลินเจี้ยนที่ยืนตัวแข็งที่อยู่อยุบนเวที

ตอนนี้หลินเจี้ยนกำลังสบถในใจ ว่าแล้วเขียวทำไมเจิ้งผิงซิงถึงเจี๊ยบกริบตลอดงาน ที่แท้ก็รอสร้างวีรกรรมตอนสุดท้ายนี่เอง!

ถึงกับตระเตรียมอุปกรณ์มาเป็นพิเศษด้วย มันต้องลงทุนขนาดนี้เลยหรือไง!

หลินเจี้ยนงยหน้าแล้วถอนหายใจเอืออใหญ่

เขาอุตส่าห์ปล่อยเจิ้งผิงซิงในชาตินี้ไปแล้ว ทำไมเจิ้งผิงซิงในชาตินี้ถึงไม่ปล่อยเขาไปบ้าง!

โลกเราอยู่ยากชะมัด!

เจิ้งผิงซิงยกโทรโข่งขึ้นด้วยแววตาเป็นประกาย “ฉันขอประกาศอย่างเป็นทางการต่อหน้าครูและนักเรียนทุกคนในโรงเรียน...”

“หลินเฉียน นายหล่อที่สุดในโรงเรียนมัธยมที่สิบสองเลย!”

กล่าวชัดถ้อยชัดคำแถมยังเสียงดังฟังชัด

หลินเฉียน “!!!”

ครูและนักเรียนทุกคน “???”

ศัตรูเก่าเกิดใหม่พร้อมกันในวันวิวาห์ 1
和宿敌结婚当天一起重生了

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《和宿敌结婚当天一起重生了》(He Su Di Jie Hun Dang Tian Yi Qi Chong Sheng Le)
Author © 林知落 (Lin Zhi Luo)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8126-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนตร์ • บรรณาธิการ ชลลดา ซาลาดล, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร
บรรณาธิการต้นฉบับ ธนิดา เจริญทรัพย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน
ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร วรณรวี, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

ในวันที่หลินเฉียนกับเจิ้งผิงซิงตกลงปลงใจแต่งงานกัน
พวกเขาได้ย้อนเวลากลับไปในอดีต
เป็นช่วงเวลาในตอนที่มีใครสักคนบอกว่า ในอนาคตพวกเขาทั้งคู่จะแต่งงานกัน
คนผู้นั้นจะต้องชะตาขาดอย่างแน่นอน!
เพราะหลังจากเจิ้งผิงซิงย้ายมาอยู่โรงเรียนเดียวกันกับตอนมัธยมปลายปีสอง
นับแต่นั้นมา ทั้งสองรวมถึงญาติสนิทมิตรสหาย
ก็ได้กลายมาเป็นกลุ่มคู่อริที่ปะทะกันมาตลอดมากกว่าสิบปี
แต่เมื่อพวกเขาย้อนเวลากลับไปในวัยเยาว์อีกครั้ง
ศัตรูเก่า (ที่กลายเป็นคู่รักกันแล้ว) จะเอบกเลียดกันยังไหม

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7961-7

9 786161 879617

